

ville vi beholde flere Premierløjtnanter, end vi ellers vilde. Om der under den ny Ordning kan være Tale om færre end nu, ville vi faa at se til den Tid, men skulde den fremtidige Ordning medføre et mindre Antal Premierløjtnanter end nu, saa vil Resultatet af dette Forslags Vedtagelse i finansiel Henseende blot blive, at der skal gives Ventepenge og Pension af den Forskel, der er mellem den nuværende Lønning og Lønforhøjelsen, men det vil kun være en Ubetydelighed. Den Udgiftspost, som herved vil fremkomme, kan ikke virke afskrækkende paa nogen som helst.

Vil man saa sige: Ja, men Forsvarskommissionen er bleven spurgt, og den har ikke anbefalet det, saa vil jeg paa Forhaand dertil sige: det er vel rigtigt, at Forsvarskommissionen ikke har givet Sagen sin positive Anbefaling, men ret beset laa saadant ogsaa udenfor Forsvarskommissionens Kompetence. (Afbrydelse af *Zahle*). Til det ærede Medlem, som ikke kan vente, indtil han kommer til at tale efter sin Tur, skal jeg sige, at det er jo oplyst i Betænkningen, hvorfor der er spurgt, men da det ærede Medlem synes at have glemte det, skal jeg læse det op med det samme. Den højtærede Forsvarsminister skrev til Forsvarskommissionen: „Skønt det vel ikke kan siges, at Spørgsmaalet om de militære Lønnings Størrelse direkte griber ind i Spørgsmaalet om Forsvarets Ordning, hvorfor Rigsdagen til enhver Tid maa kunne foretage Ændringer af de militære Lønningslove, uanset at Forsvarskommissionen er nedsat, finder jeg det dog naturligt, at en Sag som den foreliggende ikke søges gennemført, uden at Kommissionen har haft Lejlighed til at udtale sig om, hvorvidt den i sine Overvejelser maatte være kommen til Resultater, der kunde tale imod en saadan Lønningsforbedring“. Det var et naturligt Spørgsmaal at stille til Forsvarskommissionen, og den har givet et Svar, der i sig selv er et Nej. Der er efter dette ikke noget i Kommissionens Undersøgelser og Overvejelser, der er til Hinder for, at Administrationen og Lovgivningsmagten tage fat paa denne Sag og søge den gennemført. Dette er Resultatet af Brevvekslingen mellem Forsvarsministeren og Forsvarskommissionen. Jeg synes, at det staar godt til det, som naturligt maatte være Ministerens Hensigt med Henvendelsen til Kommissionen. Forsvarskommissionen har ved dette Svar ganske overladt til Administrationen og Lovgivningsmagten at ordne dette Forhold, som de finde rigtigt. Hvis der i Kommis-

sionens Forhandlinger havde foreligget noget, som kunde medføre, at man maatte sige til Forsvarsministeren: Det er uheldigt at tage denne Sag op nu, det kommer os paa tværs paa denne eller hin Maade, og Forsvarskommissionen skal derfor meget henstille til Ministeriet at lade denne Sag hvile, nu vel, saa var denne Sag sikkert kommen til at hvile, men naar der svares, som Tilfældet er, er dermed givet, at den har intet at indvende mod, at vi forholde os overfor Premierløjtnants- og Officiantlønningerne som i sin Tid overfor Underofficerslønningerne. De to Forhold ere saa ganske og aldeles lige i sig selv.

Lad mig dermed anbefale Forslaget til Fremme her i Tinget. Jeg gentager: sagligt er det ikke muligt at rejse vægtige Indvendinger mod dette Forslag. Henvisningen til at afvente Forsvarskommissionens Betænkning har ikke meget paa sig, idet vi med fuldkommen Ret maa sammenstille dette Forhold med Gennemførelsen af Underofficerslønningsloven. Politisk kan man tage Afstand derfra, for saa vidt som man kan gøre enhver Sag til en politisk Sag og behandle den derefter, men det skal jeg overlade til dem, der ville gøre Politik af Sagen.

K. M. Klausen: Den Gang vi forhandlede om Forsvarskommissionens Nedsættelse, udtalte Ordføreren for det daværende Flertal, det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen), at dette Forslag om Nedsættelse af en Forsvarskommission betød Fred til alle Sider. Det var Fred udad til, men særlig stærkt betonedede han, at Nedsættelsen af Forsvarskommissionen skulde betyde Fred indad til. Forholdene siden den Gang have jo vist, hvor megen Ret det ærede Medlem har faaet i dette Ønske om, at Kommissionens Nedsættelse skulde betyde Fred indad til, i Virkeligheden lykkedes det en Tid at holde Fred om dette Spørgsmaal. Som den daværende Ordfører sagde: Forsvarssagen havde i saa lang Tid været Genstand for bitre Forhandlinger og stærke Kampe i vort Folk, nu trængte denne Sag til at komme ind i fredelige Forhold, og Meningen skulde være den, at Forsvarskommissionen i Ro skulde kunne foretage sine Overvejelser, skulde ikke forstyrres af Spørgsmaal, der kunde gribe ind i Betragtningen og Bedømmelsen af de Forslag, som den muligvis maatte fremsætte.

Jeg siger, en Tid lykkedes det ogsaa at holde Fred om dette Spørgsmaal særlig